

El valor de la senzillesa

El meteoròleg estartidenc Josep Pascual exposa 158 instantànies excepcionals fruit de l'observació durant els trajectes quotidians
La mostra és oberta al públic en la Fundació Mascort de Torroella fins a l'abril

. Foto: GL RIA S NCHEZ / ICONNA.

Ramon Mascort i Amigó, president de la Fundació Mascort, defineix Josep Pascual com un home “veritablement intel·ligent i, per tant, modest”. Afirmar d'ell que és enginyós, que té un sentit de l'humor fi i que les seves creacions tenen finalitats pràctiques. Aquest home que fa 40 anys que surt a la mar a prendre la temperatura de l'aigua és un observador de la natura rigorós, un exemple de com la persistència i l'hàbit repetit no et converteixen necessàriament en un taciturn i caparrut obsessiu.

L'afabilitat te la regala, sense que sàpiga qui ets, només amb la mirada i amb la serenitat de l'explicació. Arriba una mica tard i no és cap retret. Ho explica i se li entén: “És que la gent vol saber si la llevatada serà forta i m'he hagut d'aturar.” La seva és la saviesa al

servei dels veïns i del país. Meteoròleg, músic, topògraf i, també, fotògraf. I quan ho explica baixet, ell gairebé no ho sabia, que n'era, de fotògraf. L'interroguem tiferans i interessats, en una de les sales de la Casa Galibern, espai on exposa La indestructible bellesa del Montgrí, una mostra fotogràfica recentment inaugurada i que es pot disfrutar fins al 6 d'abril. Surt a la conversa: “Déu n'hi do quin objectiu deus tenir.” Somriu. Ho fa molt respectuosament. S'aixeca discretament el jersei i fa les presentacions: “Aquesta és la meua màquina.” Una compacte de batalla. “Té un bon zoom”, descriu sense cap to de retret. “Aquesta sí que és bona, em va costar 189 euros”, afegeix per si no havia quedat prou clar.

Amb 17 anys, el seu pare li va comprar una Voigländer, una càmera alemanya amb un objectiu Zeiss. Amb aquell giny va fer el rodatge. Llavors només feia quatre o cinc carrets l'any. “T'ho havies de pensar abans de fer una foto”, recorda. A mitjan anys vuitanta es va comprar una Olympus i la primera càmera digital la va estrenar el 2005. Des de llavors n'ha tingut unes quantes. “Estan renyides amb la salabor”, justifica.

Les fotografies de la vida diària d'un meteoròleg de poble se sostenen en la rigorositat de la rutina diària. “Un cop a la setmana –o dos– surto amb la barca però prenc dades de temperatura i pressió atmosfèrica cada dia almenys tres cops. Els aparells que agafen dades sols m'ajuden però, el cel, si no l'agafes tu, els aparells no el veuen i moltes vegades per saber quins núvols hi ha faig la foto.” Es fa un silenci, gens dramàtic, en la conversa. “És que jo no sóc pas fotògraf.” Qui ho havia de dir.

El recull de 158 fotografies exposades és un homenatge particular que la Fundació Mascort li fa en reconeixement a aquests 40 anys dedicats a la difusió i reivindicació de la riquesa, preservació i bellesa del Montgrí. Les instantànies han estat escollides pel comissari, el fotògraf Jordi Mas, que admira, a parts iguals, el personatge i el seu treball.

L'autoretrat del meteoròleg músic assegut sobre la roques vigila des d'una columna en un passadís d'accés a una sala petita. Més endavant, encara a la primera planta, es troba la contraposició del seu click damunt de port des

de Rocamaura amb l'estampa de Fagnoli feta gairebé cent anys abans. De camí al primer pis, al forat de l'escala, les bestioles i la natura en marxa que han coincidit temporalment amb el passatge vital del topògraf-meteoròleg. Les cabretes al cel, l'efecte de la tramuntana en el paisatge i el silenci de la tempesta quan ja s'ha fos. La perspectiva mar-terra té una contraposició amb l'enfocament des de terra cap a mar. M'atura la mirada, no sé per què, la imatge del Canigó nevat vist des de la Foradada. El Pascual és l'observador de la realitat que ja hi era per la nevada del 1985 i que no es va perdre tampoc la de dos anys després. És el món de Pascual. Interessantíssim. Per no tenir pressa. Hi ha temps per veure-la, a poc a poc, com observa la realitat Pascual. " I en l'horitzó, una càmera, un home i la immensitat d'una natura que es transforma cada dia."

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 07-12-2014 Pàgina 54

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/802332-el-valor-de-la-senzillesa.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mess&utm_source=rss&utm_medium=mess&utm_campaign=rss